

Στὰ σκοινιά τὰ τραβηχτὰ ἐπάνω στὰ κατάρτια,
Οἱ Σειρῆνες, βουτυγμένες στὸ χουσάφι,
Σὰν ἄμπελους συστρέφαν
Τὶς γραμμές,
Τὰ φεΐδια τοῦ κορμιοῦ τους.

Κ' οἱ ἄνθρωποι σωπαίνανε, μὴν ξεύροντας
Τί 'ταν ὁποῦ τοὺς ἔρχονταν ἀπὸ τὸν πόντο πέρα,
Σ' ὁμίχλες μέσα·
Τὸ καράβι ἔπλεε ὥσάν πανέρι ἀσημένιο
Γεμάτο σάρκα, φροῦτα καὶ σαλευτὸ χουσάφι
Ποὺ προχωροῦς' ἐπάνω σὲ φτεροῦγες ἀπὸ ἀφρό.

Τραγουδοῦσαν οἱ Σειρῆνες
Στὰ σκοινιά τοῦ καραβιοῦ,
Μὲ τὰ μπράτσα τ' ἀπλωμένα ἴδια λύρες,
Καὶ τὰ στήθια σηκωμένα ὡς φωτιές·
Οἱ Σειρῆνες τραγουδοῦσαν
Μπροστὰ στὸ ταραγμένο βράδυ
Ποὺ θέριζ' ἐπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα τὰ φώσια τῆς ἡμέρας·
Τραγουδοῦσαν οἱ Σειρῆνες
Μὲ τὸ σῶμα τους τριγύρω στὰ κατάρτια,
Μὰ οἱ ἀνήξεροι καὶ σιωπηλοὶ νησιῶτες,
Δὲν τὶς ἀκοῦγαν τόσο δά.

Δὲν ἀνεγνώρισαν οὔτε τοὺς φίλους τους
— Τοὺς δύο ναῦτες — οὔτε τοῦ νησιοῦ τους τὸ καράβι,
Μῆτε τοὺς φλόκους, ὡς καὶ τὰ πανιά
Ποῦχανε οἱ ἴδιοι ράφει·
Δὲν καταλάβαν τίποτ' ἀπ' τ' ὄνειρο τὸ μέγα
Ποὺ μάγευε τὴ θάλασσα μὲ τὰ ταξιδιά του
Ἀφοῦ δὲν ἦταν ἡ ἴδια ἡ ψευτιά
Ποὺ στὸ χωριό τους εἶχαν μάθει·
Καί, πλάι στὸ μῶλο, τὸ καράβι
Διάβηκε, μὲ τὴν δημορφιά του θέλγοντάς τους,
Δίχως, μέσ' ἀπὸ τὶς κλιματαριές, κανεῖς
Νὰ δρέψει τὰ φροῦτ' αὐτὰ τὰ σάρκινα καὶ τὸ χουσάφι.

Les Vignes de ma Muraille.

FERNAND GREGH :

ΖΩ . . .

Μπῆκα σὴν ἀνεμοζάλη τῆς ζωῆς . . .
Τρέμ' ὁλόκληρος, εἴμ' ἄγριος, τσακισμένος, τρυφερός, νευρικός·
Εἶμαι γεμάτος λύπες, ἐπιθυμιές καὶ πόθους,
Θύμησης, ἐλπίδες, φθόνους . . .

Δὲν ξέρω πιά τὶ θέλω.
Σκοντάφτω στὰ βάσανα τῶν δρομῶν πὺν ἀκλουθῶ.
Νοιώθω ἀβέβαιος, σκόρπιος, διάφορος, πολὺς...
Ἄν εἴμ' εὐτυχὴς δὲν ξέρω :
Ζῶ.

Ἄγαπῶ, καὶ πὼς ἀγαπῶ δὲν ξέρω :
Ἀναρριγῶ, φοβοῦμαι, σὰ νὰ μοῦ εἶχαν κάνει μάγια.
Ἄγαπῶ τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια, τὰ χαδιάρικα καὶ μεταξένια,
Τὰ πότε σοβαρὰ ἢ γελαστά,
Ποὺ κάνουν, ὅταν κλειοῦνε, τὰ τσίνουρα τους μιὰ σκιά
Τόσο γλυκεῖα πὺν κι' αὐτὴ φαντάζει νᾶνε βλέμμα.
Ἄγαπῶ ἓνα μουσικομυρισμένο στόμα, ἓνα στόμα δροσερό,
Μαλλιά πὺν κυμματίζουνε, λεπτὰ σὰ μιὰ καπνιά,
Ἐλαφριά δαχτύλια ὅπὺν γελᾷ βαρύτιμη πετροῦλα.
Καὶ δὲν πασχίζω πὼς ἀγαπῶ νὰ μάθω,
Πὼς ἀγαπιέμαι :
Ἄγαπῶ.

Θέλω τὴ δόξα, καὶ δὲν ξέρω
Καλὰ-καλὰ ἂν τὴν ποθῶ.
Σκέφτομαι καὶ τίς σκέψεις μου γράφω
Μὲ λέξεις ἀναποφάσιστες καὶ δειλιασμένες.

Νοιώθω τοὺς στίχους μου κάτ' ἀπὸ τὸ μέτωπο μου :
Ἄν θὰ μοῦ ἐπιζήσουν δὲν γνωρίζω,
Λέγοντας τους ἐνθουσιάζομαι κι' εὐχαριστιέμαι.
Βουβὴ νὰ μείνει ἡ φωνή μου δὲν μπορεῖ.
Ἄγνοῶ ποιητὴς ἂν εἴμαι :
Τραγουδῶ.

Ζῶ, τραβῶ στῶν ἄψυχων τὸ δρόμο :
Ἄσκημα, καλὰ, δὲν ξέρω,
Γιατὶ συχνὰ ἂν μὲ χαδεύουν
Μ' ἔχουν πληγώσει πιὸ συχνά.
Μ' ἄρῇσουσι δ' Ἰούνιος κι' ὁ Δεκέβρης, τὰ ρόδα καὶ τὰ κυπαρίσσια,
Οἱ ταπεινοὶ γκρίζοι λοφίσκοι, τὰ ψηλὰ μαβιὰ βουνά,
Τῆς θάλασσας ὁ σάλος, τοῦ Παρισιοῦ τὸ βουητό...
Ἄσκημα, καλὰ, δὲν ξέρω :
Ζῶ, διαβαίνω, τ' ἄψυχ' ἀγαπῶ.

Τραβῶ ἀνάμεσα στοὺς ἄντρες καὶ γυναῖκες,
Καὶ κάτ' ἀπὸ τὰ μέτωπα, ἐντὸς στὰ βλέμματα, θωρᾶω τίς ψυχές
Ποὺ γλυστροῦν κοπάδια, μπρὸς στὰ εὐχαριστημένα μάτια.
Ὁ κόσμος μοιάζει μὲ πέταγμα πουλιῶν σκιᾶς ἢ φλόγας
Ποὺ νὰ διαβαίνουν θάβλεπα πάν' ἀπὸ τίς βουνοκορφές...

Οἱ ἄντρες μοῦκαναν κακό, νὰ κλαῖνε τὶς γυναῖκες εἶδα·
Ἀγαπῶ αὐτοὺς τοὺς ἄντρες μὰ καὶ τὶς γυνὲς αὐτὲς :
Ζῶ.

— Καὶ θὰ πεθάνω, ἀργότερα, ἀργὰ πολὺ ἢ γλήγωρα :
Δὲν ξέρω.
Θὲ νὰ τραβήξω ἴσως
Πρὸς τ' ἄγνωστο, ἔκει κάτω, πέρα ἐκεῖ,
Σὰν ἓνα πουλὶ πού, μεθυμένο, ἀπ' τὸ παράθυρο πετᾷ !
Θὲ νὰ τραβήξω ἴσως
Στ' ἄγνωστο τὸ μυστηριῶδες, πέρα ἐκεῖ,
Στοῦ Θεοῦ τὸ μεγάλο ἥλιο νὰ ξαναγεννηθῶ !
Ἀγνοῶ.

Ἡ νὰ σύρω μπορεῖ γιὰ ὕπνο καὶ γιὰ πάντα νὰ σαπίσω
Κάτ' ἀπὸ λίγα πόδια χῶμα,
Πέρ' ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τὸν οὐρανό, τ' ἀγαπημένα μάτια,
Στὴ νύχτα τὴ φαρμακερή.

Μὰ θάχω προτοῦ γνωρίσει τὴ θερμὴ γέφυρ τῆς ζωῆς :
Θάχω στὸ μάτι μου μέσα καθρεφτίζει,
Στιγμολίτσα θαμπωμένη,
Τὸ μεγάλο αἰώνιο φῶς·
Μὰ θάχω χαρὰν ὥραία στὸ μεγάλο ἅγιο δεῖπνο...
Τί παραπάνω νὰ ἤθελα μποροῦσα ;
Θὰ ἔχω ζήσει
Καὶ θὰ πεθάνω.

Les Clartés Humaines.

FRANCIS VIELÉ-GRIFFIN :

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ.

Πίστευε : Θάνατος ἢ Ζήση τί σὲ νοιάζει,
Μέσα στοῦ ἔρωτα τὴ ζόλῃ ;
Δέου μὲ τὴ δυνατὴ ψυχὴ σου :
Νύχτα ἢ μέρ' ἂν εἶνε, τί σὲ νοιάζει ;
Γιατὶ ὄνειρατα πλατεῖα θὰ μάθεις,
Τὸ μοναδικὸν ἂν ξέρεις νόμο :
Κάτ' ἀπὸ τ' ἄστρα νύχτα δὲν ὑπάρχει,
Κί' ὅλ' ἡ σκιὰ τοῦ κόσμου εἶν' ἐντός σου.

Ἀγάπα : Ντροπὴ ἢ Δόξα τί σὲ νοιάζει
Ἐσένα, πού ἡ σειρά σου ἦρθε ;